

III.176/2239

A L E K S A N D A R V U Č O

N E M E N I K U Ć E
Ć I R I L O I M E T O D I J E

NADREALISTIČKA IZDANJA

Koči Popoviću

1

Ovo su Nemenikuće štenad u cičem mraku u šumi vešala tvrda
Čupajte panjeve slepe i kukolje sujetnog žita
Klecajte u krpama mokrim grebenom gnjile zemlje
Kopajte splaćinu hrane orite ponizne zveri
Gutajte šatorska krila i duga gramžljiva creva
Mičite dirke i ruke što kleče na srči poda
Što skiče pod trulom slamom beskrajnih čatara pustih
Hodnike od soba do soba ulice od ugla do ugla
Gutajte trzajte mrvite
Nad vama se tumbaju i vuku vlasulje gorkog dima
Ovce lepljivog neba i noćni katrani pluća
Sa vama se grizu iz milošte iz smoždene truleži sveta
Stopala pitoma i polovna
Stopala savitljive kante širinom gorućeg vida

Ovo su Nemenikuće razrok potok kaša leda
Udrite motkama ribe bičem razvejane čavke
Bušite pijucima što ciče u tvrdim kostima uglja
Čekanje muklih tišina sirće i napukla rebra
Parajte crepove mrke izgnanstva stonoge nade
Cepajte mlitave vode kičmom šećernih stena
Majčine kletve i lavež
Trube na kojima leže u lišaj večernjeg sunca
Pepeo prastare zemlje u gustom kvačilu gvožđa

Svake se noći grozno usamljuje moje telo
To su na prozoru rane po zidu komadi odela
To su u podrumu zvezde i hodnici kukavnih zmija
To su pod glavom još duplja krta pećinska grla
Zaborav tečnost padanje oblaka nemih
Teret besciljnog hoda na plitkim dunama šljake

Često me dodirneš dlanom u koji si stavila gusta vrela pletiva snega
Uzalud ta panična begstva ripide tužnih ludaka
Zalud ta kurjačka leđa te grivne svirepih želja
Zalud te puke metle košnice čkiljave vatre
Na reci na pesku na staklu

Često me sakriješ kosom koju pohode bezumne žedi
Uhode biljke i magle ubilačke kućine mira
Odsustva čitavih dana krvave košulje sumnje
Ja nemam
Sem ovog besa i mržnje sem ovog ujeda krvi u kavezu šibanog mozga
Sem ovog korenja zvezda u tutkalu kreveta vrelih
Sem ove oskudne pračke duge ponjave strasti
Na čelu na podu na hlebu

Svake se noći grozno svale na moje grudi piskavi seksovi zore
To su glatke uzane desni i vesla u petrolejskoj vodi
To su crni paradni konji dužinom vatraljskih ruda
To su laktovi i kolena pitka sredinom raščešljanog smeha
To su tek zgnječeni snovi i providni leševi pčela
To su tesne i žmirkave oči beskrajnih košuta ludih

To su bezbrojni jezici oštri u pazuhu žilave stipse
To su luče što kipe i kopne u tvrdom papratu mesa
Pupkovi dečice slatke krvavi vrhovi perja
Bunila u kojima teku
Čvorovi otrovne tame i grobovi mučene noći

2

Ovo su Nemenikuće na vrhu najvišeg brega diže se mermerni dvorac
Pod ključem bakarnog krova odvojeni šipkama od stakla
Što sjaje viljuške i igle kuvane u zejtinu riba
Dorati i alati konji gizdave i plamene dlake
Provode svileno vreme
Pod kopitama što drhte i cackle glačani nokti žena
Tek prosuti mozgovi dece sa zlatnom slamom se gnječe
Svud oko ovog dvorca tragovi spodomana tamne i blistave reke
Ko mlekom ćorave zmijske
Velike i male staze ovamo onamo teku
One su posute šljunkom crnim debelim slojem gusto kivanog šljunka
Po kome veštom rukom sveže iskopane oči
Na pari skuvane oči
Ovamo onamo leže
Sa jedne i druge strane tankih i debelih staza
Retke i pitome voćke za čiji se svaki kalem gordilo hiljade ljudi
Pod konac u redu stoje
Na svakom drvetu visi po jedno kuvano telo
U mekinji smolaste slasti sjajno skuvano telo
Ili neka trudna žena čiji se nabrekli trbuh na suncu puši i tegli
Ili neki krastavi mladić čije su butine još presne
Pokrila jata ptica oblaci zelenih muva i rojevi gnojavih pčela
Na sredini okruženo šibljem i vrbama što otmeno plaču
Pamučnim suzama senki
Trnjem što pod zubima krcka krta šećerna trska
Duboko jezero spava
Kad prekratiš klizavim čamcem svileno i gojazno vreme
A spustiš li ruku dublje u ovu srebrnu vodu

Na prstima tvojim gipkim nižu se pantlike creva
Čija kožica rumena i nežna ko nozdrve lovačkih pasa
Svedoči poreklo i mladost ljubav i beskrajno zdravlje
U času kada su zubi oštri kristalni zubi zanosnog antropomana
Od jednog do drugog kuka parali puteve smele

Ogrado ogrado tečna ogromna žilava majko bremena lepinjo hoda
Na tvojim se vratima tiska čopor majušnih glava
Na vatri paperja noći i žednog ljubavnog daha
U bedrima skuvane glave
Čar da najlepšeg jutra polete pučinom svesti
Čvor da se zgrčeni grizu u survanom sanduku besa
Ogrado šuplja i tečna
Svaki tvoj gvozdeni šiljak sisaju majušna usta
Tople providne ljuske brzih ribizla krvi
Na ikri iskidane kore zgrušanih ptičjih suza
Do ujeda skuvanih usta
Urlici i micanja verna svedoče pomamnu radost
Biaženstvo mučenih žila u času kada su grudi
i trula šafranska pluća zanosnog sternomana
Tri dana i olujne noći zasipala disanja vrela

Šta će mi taj maternji jezik idi-mi dođi-mi srca i teško napuklo lice
Po kome će iz bezbrojnih hordi iz testa pognutih leđa tražiti moju
glavu
Poznati moje dojke pronaći ranjave žljezde na kojima noću spavam
Na kojima noću ćutim na kojima noću žvaćem kako mirno prolaze dani

Svakog se časa grozno zakače svuda po meni
Zakače za dlake na glavi
Zakače za žile na vratu
Zakače za dlake na vratu
Zakače za žile na pupku
Zakače za dlake na telu
Zakače za žile na sisi
Zakače za žile na vratu
Zakače za žile na oku
Zakače za dlake na vratu

Zakače za žile na seksu
Zakače za žile na nozi
Zakače za dlake na licu
Zakače za žile na sisi leševi prastare zemlje

To su šuplje mrtvačke muve koje gutam krvavi pauk
Stokraki trbusi buba nahranjeni barutom noći
To su ptice zaklane vetrom i ogromna gonjena lišća
Skeleti prepuklih crva i truli otpatci veša

Zakače za žile na sisi

Šta će mi ti sakati crnci strpljivih jesenjih šetnji
Nad mršavim laktom čežnje zategnuti doboši duše
Zbog koje će posuti snegom i dimljivim govorom cveća
Ranjave moje žljezde na kojima noću lajem
Na kojima noću pljujem na kojima noću mokrim kako mirno prolaze
dani

Zakače za žile na sisi
Zakače za žile na sisi

3

Padajte rapavo i tiho pružine slatke pare
Dugački rukavi noći od meke balege krava
Padajte na ritove šaka na gladna njušenja čula
Na krezube ivice kuća i suve slabine reka
Ovo su Nemenikuće
U magli prljave bare prokleta mesto rođenja
Varoš kao svako đubre
Zima provlači malje srušenih stegova dima
Plesnive gužve hleba i hartije koje vetar sisa
Kroz prozore škljocave i besne kroz rascepe otškrinutih vrata
Kroz rešetke kioska i kanala gde vise marame krvi
Kroz prepukle tavane kapela gde zaraženi telima mrtvacu
Trule stolovi crni
Padajte balege noći u tanke kristalne čaše

U gnjezda veštačke kose na ruke i saksije cveća
Padajte na potere i šarke na zakrpe uličnog plena
Gde kundaci mukli i tvrdi satiru oskudna leđa
Kroz trunje mraka što lebdi kroz trunje mraka što vonja
Kroz trunje mraka što se noćas ničice ulicama vuče

Varoš kao svako đubre

Na sredini prostranog trga između kornjača od nikla
Koje s vremena na vreme pljuju mlazeve majčinog mleka
Nad tupom stajaćom vodom čije se bajate boje
Od pekmeza do praskave zvezde
Od rđe do lanenog platna
Od ceđi do modrice tela
Menjaju milostnim tokom i plivanjem ćudljivog neba
Diže se ogromna lampa od rujnog providnog stakla
Čiju tešku i glomaznu glavu vijugavi federi od žice
Nose i drtavu tresu tanki kosturi riba
Vitki kljunovi čaplje i lukovi mladih lenjira
Krugom oko ove lampe zamočeni u lepak za muve
Da pecaju ponosne kurve
Lete dugačke ešarpe i sjajne pernate kape
Za čiju su drečavu svilu i repove rajskih ptica
Ponikli gudrom polja beskrajni logori sivi
Zavili kolena u jute i prostrli po korama brega
Da kljucaju zubato sunce bele bolničke peškire
Gradove i jalova sela.

Sagni se na prvom mostu što vezuje nasilnu trku
Pred izlogom gde poređano visi teška zaklana stoka
Sagni se i suni lice u krvava zrna prašine
U hrpu smolastog straha i svežanj papirne veze

Pod teretom naručja starih kapice kolevke vrele
Presnih trljotina daha i klinova podkožnih vaši
Kroz cevnjake budavih misli i mumlanje horova tupih
Klati se zijava rupa u kalupu čeone kosti

Opaka zijava rupa u kojoj stoletni ašov
Klija gvijanska palma pred zorom čarobne želje

Dužinom kraj redova kuća sa jedne i druge strane
Od jednih do drugih vrata kraj maltera i cinkanih streja
Visinom gde neravno skaču ramena mračnih šetača
Zamočeni u fosforni prašak i gutljaje treptave žive
Da zasene slabačka srca
Lete puževi goli čudne kamforne nimfe
Bez kostiju gibane vetrom i šurene strujama leta
Glačane pušecom jetrom i kuvane u penama soli
Ljigave slepe i lenje
Za njih su te vilinske noći pokuljale plašljive rulje
Gonjene suzastom željom da stišaju nabrekle nade
I neke začete žene čije su vrećaste dojke
Trljale trnjike suve i stiskale šalove smerno
I neke staračke guše stvrdnute gledima daha
Krutim rutama reči i kraljuštem peruta svrabnih

Pustaro pustaro tvrda jazbino rasutog straha ogromna pečurko dana
Kroz smirene lokve vetra i mehure prolećnjeg njuha
U čeličnoj navlaci vida i majušnim venama srca
U mekoj balezi krava i glibu nekretnog praha
Mračno propalih dana
Do pepela skuvanih dana

Šta radim u ovoj sobi slepoj strvini od mraka
Sanduku od olovnog peska i trule raspale kruške
Gde trpim od kreveta do stola u sakatim mrežama hoda
Kako se lako i tiho kroz kišu i zrna od zlata
Od jednog do drugog jutra vezuju ponizne noći
Gge ćutim porazno ćutim na daskama žeženim jodom
I trostrukim senkama od strave
Na vunama žarenim znojem i gorkim ljuskama kože
Kako lako i tiho propuštam kroz pore i moždane kapi
Sav užas na kome jedem svu nemoć na kojoj dišem
Svu beđu na kojoj slepim kako mirno prolaze dani

Ovo su Nemenikuće u magli prljavog dana proketo mesto rođenja
Varoš kao svako đubre

Ona me na prozoru čeka i maše mi rukom da pridem
Ona mi klima glavom i tako mi divno šapće tako me divno moli
Ona me zove da dođem
Ja polazim kao da sanjam i ne znam za bezbrojna vrata
Ne znam za ključeve od krvi i teške svirepe šipke
Ne znam da stepeni vode do nekih čudnih kvaka
Na kojima se ruke smrznu kao grkljani malih reka
Ona me zove da dođem a nikako neću da shvatim
Da se baš tu gde stojim ivicom trotoara
Uzdiže zid od voska od meke providne gume i bujne klizave trave
Nikako neću da čujem da se baš tu gde pada
Ogromna staklena stena po kojoj se gušteri ližu
Da se baš tu gde se lome rumene veštačke alge
I lažno grumenje soli
Spušta gvozdenu ploča pred kojom stojim senka
Pred kojom ležim blato pred kojom skičim pseto
Gde je nestala ona?

Ona me čeka u sobi gde su sve slike na zidu
Duge grabulje od kreča
Gde su sve stvari na podu trošne peščane lađe
Beli sunđer od krede i mrtve smrznute mačke
Ona mi klima glavom i tako mi divno šapće tako me divno moli
Ona me zove da dođem
Ja polazim kao da padam u duboki ponor od lišća
I čudim se zašto mi ruke ne gore haljinu njenu
Zašto na ovom telu niču te rogate magle
Mreže od smrvljene kiše i nasipi gnjile zemlje
Ona me zove da dođem a nikako neću da shvatim
Da se baš tu gde plamte krvavi plastovi mesa
Proganjaju vetrovi pusti i crne bezdušne vode
Prostiru muljave zamke i mokri čaršavi polja

Pred kojima ležim slama pred kojima gazim pena
Gde je nestala ona?

Ona me na ulici čeka gde prolaze koprive noći
Gde se pod četkama od pruća otvaraju alke bunara
Gde leže kraj kuća od laka tamni pampuri kose
Srušeni jarboli šuma i mrtvi kreveti vulkana
Ona mi klima glavom ona me zove da dođem
Ja polazim kao da padam kroz redove od mekog stakla
Kroz pamučne izloge odinja i čudne zidove od maka
A nikako neću da shvatim nikako neću da čujem
Da se baš tu gde se tope plameni mačevi šina
Pečati poraznih stopa i besni zaleti hajke
Sustižu bivolska stada i trula kosmata jata
Pred kojima visim kao lika pred kojima stojim kao sveća
Pred kojima pijem sve kade
Gde je nestala ona?

Svakog se dana grozno zalepe za moje telo
Zalepe za moja usta puna plesnive čađi
Zalepe za moje čelo puno plesnive čađi
Zalepe za moja pluća puna plesnive čađi
Zalepe za moju gušu punu plesnive čađi
Zalepe za moje čelo
Zalepe za moja bedra
Zalepe za moje ruke
Zalepe za moje uši
Zalepe za moje sise
Zalepe za moja bedra
Zalepe za moje noge
Zalepe za moje oči
Zalepe za moja usta
Zalepe za moja usta leševi prastare zemlje

To su gliste napojene žvalom i mastilom crknutog ježa
Repovi nemani morske što luče otrovnu spermu
To su balavi vlaknasti mravi ceđeni kroz levak zore
I sisaljke puževa što cepte u mekom kandilu trava

Zalepe za moja usta

Zalepe za moja usta

5

»Jedne opake zimske večeri — bilo mi je
»Ravno šesnaest godina — imao sam čast i laskavu sreću da me
»U Velikoj pariskoj operi prostrele pogledom kroz lornjonska
stakla dve

»Slavne i zrele francuske lepote konveksne
»Tople i glatke kao jezik o kojima su
»Pevali ljubavne pesme Voltaire
»Kamargo i mnogi drugi

»Zahvaćen požarom ukrštenih vatri naterao
»Sam herojski svoje korake da
»Me povuku u senku kulisa gde me
»Je čekala Velika igračica«

.....
Gde svaki dan beleži truljenje
Sve jače truljenje ove arhitekture